

Sygn. akt II C 155/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Sławomir Łabuz

--	--

Protokolant: Tomasz Bałys

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2016 roku w Rybniku

sprawy z powództwa H. I Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko K. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) w tym podatek VAT 828 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

Sygn. akt: II C 155/15

UZASADNIENIE

Powódka domagała się zasądzenia od pozwanej łącznej kwoty 138.048,60 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 86.991,77 zł od dnia 29.01.2015 r. na którą to składały się:

1. należność główna 86.991,77 zł,
2. skapitalizowane odsetki umowne za okres od 17.11.2011 r. do 23.05.2012 r. w kwocie 7.980,04 zł,
3. skapitalizowane odsetki „karne” za okres od 17.11.2011 r. do 23.05.2012 r. kwocie 42.814,44 zł.
4. nabyte koszty windykacji w wysokości 262,35 zł,

Powód wskazał, iż umową z 13.11.2009 r. pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powódki umowę. W związku z nieuregulowaniem należności Bank wypowiedział umowę i wierzytelność objęta pozwem stała się wymagalna z dniem 23.05.2012 r. Następnie, powódka przelewem nabyła wierzytelność dnia 6.06.2014 r. i poinformowała pozwaną o cesji wzywając ją jednocześnie do zapłaty.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości. Wskazała, iż dołączone dokumenty nie wskazują na zasadność roszczenia tak co do zasady jak i wysokości. W piśmie z dnia 25.11.2015 r. pozwana zaprzeczyła istnieniu roszczenia tak co do zasady jak i wysokości. Przyznała jedynie fakt zawarcia z poprzednikiem prawnym powódki umowy kredytu z dnia 13.11.2009 r.

Sąd ustalił

Dnia 13 listopada 2009 r., (...) Bank S.A. we W. oraz pozwana zawarli umowę kredytu nr (...). Zgodnie z jej postanowieniami, (...) Bank S.A. we W. udzielił pozwanej kredytu w kwocie 116.171,46 zł na warunkach określonych w umowie. Zgodnie z § 1 ust 1 zawartej umowy, umowa miała wejść w życie w dniu przekazania przez Bank środków z przyznanego kredytu. Zgodnie z §1 ust. 3 umowy, Bank przekaże środki z przyznanego kredytu najpóźniej w terminie 5 dni roboczych od dnia zawarcia umowy pod warunkiem, iż będzie zawierać kompletne i prawdziwe dane Kredytobiorcy oraz Bank nie uzyska negatywnych informacji mających negatywny wpływ na ocenę zdolności kredytowej lub sytuacji majątkowej. Uzgodniono, iż nieprzekazanie przez Bank środków w w/w terminie oznacza, iż umowa nie dochodzi do skutku. Zgodnie z § 2 ust 1 umowy, kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w 96 ratach które będą płatne w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat stanowiących załącznik do umowy. Zgodnie z ust. 2 umowy, ostatnia rata wyrównawcza płatna jest do dnia 17.11.2017 r. Zgodnie z ust. 10 umowy, w przypadku niewykonania przez Kredytobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, zobowiązany będzie on do zapłaty na rzecz Banku opłat takich jak wysłanie monitów wystawienie b.t.e. Zgodnie z ust. 11, w przypadku zwłoki z zapłatą co najmniej dwóch pełnych rat za co najmniej dwa okresy płatności, Bank wezwie Kredytobiorcę korespondencyjnie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. W przypadku gdy kredytobiorca nie ureguluje zaległości w powyższym terminie, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia (k. 20-24).

Dnia 30 listopada 2012 r. (...) Bank SA we W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę należności głównej 86.991,77 zł wraz z odsetkami. Tytułowymi temu, Sąd Rejonowy w Rybniku postanowieniem z dnia 14.12.2012 r. nadał klauzulę wykonalności (II Co 3206/12 w załączeniu). Wnioskiem z 14.03.2013 r. (...) Bank SA we W. wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (k. 77-78). Postanowieniem z dnia 6.06.2014 r. komornik przy Sądzie Rejonowym w Łasku umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Następnie, pismem z dnia 13.08.2014 r. (...) Bank SA poinformowała komornika, iż dokonał cesji wierzytelności na rzecz powódki wnosząc o umorzenie postępowania egzekucyjnego wobec wierzytelności wynikających z umowy objętej cesją (akta egzekucyjne Km 11770/13 w zał).

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 4 czerwca 2014 r. powódka nabyła od (...) Bank SA we W. wierzytelności przysługujące jej wobec pozwanej wynikające z umowy o kredyt gotówkowy z dnia 13.11.2009 w kwocie łącznej 130.136,54 zł na którą składał się kapitał w wysokości 86.991,77 zł, odsetki w wysokości 42.862,74 zł oraz kwota kosztów egzekucji na dzień 6.06.2014 r. 282,03 zł (k. 25-29).

Sąd nie dał wiary dowodowi - tabeli opisującej historię spłat od 13.11.2009 r. do 6.06.2014 r. oraz kalkulacje odsetek, raport zestawienia należności i spłat kredytu w PLN za okres 06.06.2014 r. do 29.09.2015 r. Raport zestawienie należności i spłat kredytu w PLN za okres 13.11.2009 r. do 06.06. (...). zawiera pieczęć Euro Banku i z-cy Dyrektora Departamentu Rachunkowości. Tabele miały obrazować sposób zarachowania wpłat pozwanej. Jednakże powódka podniosła w piśmie z 29.09.2015 r. (k. 84) , iż wszystkie dokonane przez powódkę wpłaty są wpłatami z egzekucji komorniczej. Z akt egzekucji komorniczej wynika jednak, iż w jej toku nie została wyegzekwowana żadna kwota. Egzekucja została umorzona z powodu bezskutecznej egzekucji albowiem nie ustalono dochodów i wierzytelności dłużnika. Trudno więc w tej sytuacji uznać za wiarygodnym zestawienia powódki w którym ujmuje – jak wskazała - wpłaty powódki wyegzekwowane przez komornika. Wobec konsekwentnej postawy pozwanej przeczącej wszystkim okoliczności faktycznym – powódka nie wykazała by pozwana dokonała jakichkolwiek wpłat które zostały rozliczone w raporcie. Zwrócić dodatkowo trzeba, iż powódka w piśmie z dnia 9.12.2015 r. powołuje się na inną umowę kredytową tj. zawartą z B. K.. Zatem w tych okolicznościach trudno uznać za wiarygodne zestawienie przedłożone przez powódkę. Zupełnie na marginesie należy również wskazać, iż przedłożony sposób ujęcia rozliczenia kredytu nie pozwala na stwierdzenie czy dochodzone przez powódkę kwoty są prawidłowo naliczone czy też nie.

Sąd zważył

Powódka wywodzi swe roszczenia z umowy kredytu jaką pozwana zawarła z (...) Bankiem SA we W. w dniu 13 listopada 2009 r. Zgodnie z art. 353 § 1 k.c., zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. W sprawie bezspornym pozostawał jedynie fakt zawarcia tej umowy.

W niniejszej sprawie powódka zaprzeczyła wszystkim podnoszonym przez powódkę okolicznościom faktycznym poczynając od tego, iż nie zostały przekazane jej środki pieniężne zgodnie z umową, by doszło do wypowiedzenia umowy, by kiedykolwiek wzywała pozwaną do zapłaty oraz by doszło do skutecznego przelewu wierzytelności. Zatem, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego (art. 6 k.c.) wykazanie tych okoliczności obciążało stronę powodową. To powód winien więc wykazać, iż przedstawił do dyspozycji powódki kwotę objętą umową, iż wypowiedział umowę, wzywał pozwaną do zapłaty.

Zgodnie z treścią zawartej umowy strony zgodnie postanowiły, iż umowa wejdzie w życie w dniu przekazania przez (...) Bank SA środków z przyznanego kredytu zgodnie z upoważnieniem kredytobiorcy (§ 1 ust. 2 w zw. z § 1 ust. 6 umowy). Był to fakt istotny gdyż pozwana kwestionowała go. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) na stronie powodowej spoczywał obowiązek dowodowy w tym zakresie. Powódka nie wykazała jednak, by przekazała środki z przyznanego kredytu a tym samym by doszło do – jak określiły to strony - wejścia w życie umowy. Jest to tym istotniejsze, iż Bank poczynił zastrzeżenia w § 1 ust. 3 umowy co do możliwości nie dojścia umowy do skutku warunkując je, dostarczaniem przez kredytobiorcę określonych informacji. Skoro tak, zatem powódka nie wykazała by w ogóle doszło do powstania zobowiązania z którego to wywodzi swoje roszczenie. Również należy zauważyć, iż powódka nie wykazała by doszło do jakiegokolwiek przesunięcia majątkowego na rzecz pozwanej kosztem powódki (art. 405 k.c. i nast.). Co więcej, powódka podnosiła w piśmie z 29.09.2015 r. (k. 84), iż powódka spłaciła częściowo kredyt a wszystkie dokonane przez nią wpłaty są wpłatami z egzekucji komorniczej. Jednak z akt tych o które sama wniosowała wynika jednak, iż w jej toku nie została wyegzekwowana żadna kwota.

Jednak nawet w przypadku gdyby powódka wykazała – do czego nie doszło – iż zobowiązania faktycznie powstało (§ 1 ust. 2 w zw. z § 1 ust. 6 umowy) wskazać należy, iż powódka nie wykazała by doszło do wypowiedzenia zawartej umowy. Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar dowodu w zakresie wypowiedzenia umowy kredytu spoczywał na powódce a powódka nie wykazała, by umowa została wypowiedziana. Strony zastrzegły w umowie, iż Bank ma prawo wypowiedzieć umowę pod warunkiem uprzedniego wezwania do zapłaty zaległych 2 pełnych rat we wskazanym terminie (§ 2 ust. 11 umowy). W tym zakresie strona powodowa w piśmie z dnia 9.12.2015 r. podnosiła, iż wypowiedzenie uprawomocniło się 18.10.2010 r. powołując się jednak na inną umowę i inne dane osobowe niż pozwana i zawarta z powódką umowa (k. 120). Powódka powoływała się bowiem na umowę zawartą z B. K.. Powstaje więc wątpliwość – na co wskazano uwagę wyżej – co do wiarygodności przedłożonych rozliczeń. Powódka zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu nie wykazała, by pozwanej doręczono jakiegokolwiek oświadczenie woli w tym o wypowiedzeniu umowy kredytu z dnia 13 listopada 2009 r. Samo zaś wypowiedzenie umowy kredytu rodzi skutki prawne związane z ustaniem stosunku prawnego w stosunku do stron tej umowy. Brak wykazania skutecznego doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu skutkuje tym, iż strony łączyła nadal umowa kredytu. Stronom umowy przysługiwało by więc prawo domagania się jej wykonania, wierzyciel mógł żądać od dłużnika świadczenia zgodnie z łączącą ich umową.

W końcu zaś nawet gdyby powódka wykazała okoliczności faktyczne o których mowa wyżej – do czego jednak nie doszło – w oparciu o zaproponowane dowody nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia. Przedstawione rozliczenia jako niewiarygodne nie mogą być podstawą ustaleń niezależnie jednak od tego, nie sposób w oparciu o te zestawienia ustalić wysokości dochodzonych należności a innych dowodów powódka nie zaproponowała. Zauważyć również należy, iż księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności nie stanowią dokumentu urzędowego, gdyż zgodnie z art. 95 ust. 1a w zw. z art. 95 ust. 1 Prawa bankowego dokumenty te w postępowaniu cywilnym nie mają waloru dokumentu urzędowego. Nadto zauważyć należy - w kontekście dochodzonych przez powódkę „odsetek karnych” - iż ani w przepisach ustawy Prawo bankowe ani w przepisach kodeksu cywilnego nie jest znane pojęcie „odsetek karnych”. Zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c. istnieją natomiast

odsetki wynikające z czynności prawnej zwane odsetkami umownymi, które mogą być zastrzegane w wysokości nie przekraczającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP a od 1 stycznia 2016 r. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne).

Strona pozwana kwestionowała również przelew wierzytelności, umowa przelewu została zawarta dnia 4.06.2014 r. natomiast w piśmie z dnia 29.09.2015 r. (k. 83) powódka wskazała iż przelew nastąpił umową z 6.06.2014 r. Niezależnie od zarzutów co do skuteczności dokonanego przelewu należy zwrócić uwagę, iż przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać w chwili dokonywania rozporządzenia (art. 509 § 1 k.c.). W sprawie powódka zaś nie wykazała, by przysługiwały jej roszczenia we wskazanej wysokości przeciwko pozwanej. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd oddalił powództwo na zasadzie przytoczonych przepisów.

Jednocześnie o kosztach orzeczono stosownie do art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), art. 122 k.p.c. oraz § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych powiększonej o koszty podatku od towarów i usług.